

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

04 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

juducând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Țigănașu Elena în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016 și a sentinței Judecătoriei Anenii Noi din 22 octombrie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Roman Victor Xxxxxx, născut la xxxxxxxxxxxxxx, originar și domiciliat r-ul Xxxxxxxx s. Xxxxxx xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 07.06.2016- 22.10.2016

2. instanța de apel: 10.11.2016 - 06.12.2016

3. instanța de recurs: 30.01.2017 - 04.04.2017

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi din 22 octombrie 2016, Roman Victor Xxxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 197 alin. (2) lit. a) Cod penal, la 4 ani închisoare;

- art. 192¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare;

- art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 3 ani închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de către Gîncu Vladimir, fiind încasat din contul lui Roman Victor în beneficiul părții vătămate Gîncu Vladimir, prejudiciul material cauzat prin infracțiune în sumă de 2.200 lei și prejudiciul moral în sumă de 1.000 lei, iar în total suma de 3.200 lei.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de către Briculschii Ghenadii și Briculscaia Natalia, fiind încasat din contul lui Roman Victor în beneficiul părților

vătămate Briculschii Ghenadii și Briculscăia Natalia, prejudiciul material cauzat prin infracțiune în sumă totală de 378.502 lei și prejudiciul moral în sumă de 10.000 lei pentru Briculschii Ghenadii, și 5.000 lei pentru Briculscăia Natalia. În rest, cerințele formulate în acțiunea civilă au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

A fost încasat din contul lui Roman Victor în beneficiul statului, cheltuielile de judecată în sumă de 983 lei.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat, că Roman V., la data de 24.12.2015 în jurul orei 01.35, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în or. XXXXXXXXXXXX str. XXXXXXXXXXXX, având intenția deteriorării bunurilor altei persoane, a incendiat automobilul de model „Volvo XC90” cu n/î XXXXXXXXXXXX, ce era parcat în fața blocului și aparține lui Briculschii Ghenadii, în rezultatul căruia părții vătămate i-a fost cauzat prejudiciu în sumă totală de 388.312 lei.

Tot el, la data de 24.12.2015 în jurul orei 01.50, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în or. Anenii Noi str. XXXXXXXXXXXX, având intenția răpirii mijlocului de transport, a răpit automobilul de model „Opel Corsa” cu n/î XXXXXXXX, ce era parcat în fața blocului și aparține lui Briculschii Ghenadii, după care a abandonat-o în apropierea pădurii din s. Bulboacă r-nul Anenii Noi.

De asemenea, Roman V., fiind în stare de ebrietate alcoolică în noaptea de 14 spre 15 februarie 2016, aflându-se în s. Bulboacă r-nul Anenii Noi, având intenția răpirii mijlocului de transport, a pătruns în garajul lui Gîncu Vladimir din s. XXXXXXXX r-nul XXXXXXXX, de unde a răpit automobilul de model „Volkswagen Transporter” cu n/î XXXXXXXXXXXX.

Tot el, fiind în stare de ebrietate alcoolică în noaptea de 14 spre 15 februarie 2016, aflându-se în s. Bulboacă r-nul Anenii Noi, având intenția sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, a sustras din automobilul lui Gîncu Vladimir din s. XXXXXXXX r-nul XXXXXXXX, 20 litri de motorină în sumă totală de 300 lei, un navigator de model „Mio” la prețul de 2.200 lei și un ceas de mână la prețul de 2.200 lei, cauzându-i părții vătămate prejudiciu considerabil în sumă totală de 4.700 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpatului Roman V. au fost calificate *de drept* în baza art. 197 alin. (2) lit. a) Cod penal și anume –*distrugerea intenționată a bunurilor săvârșită prin incendiere, care a cauzat daune în proporții mari*, în baza art. 192¹ alin. (2) lit. c) Cod penal – *răpirea mijlocului de transport fără scop de însușire, săvârșită prin pătrundere în garaj*, precum și în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal – *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul, Avramov Veaceslav, în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, de respingere a acțiunii civile și aplicarea unei pedepse mai blânde față de Roman V.

În motivarea apelului a invocat că:

- prima instanță, la stabilirea pedepsei a menționat despre lipsa circumstanțelor atenuante, dar despre existența circumstanței agravante, și anume - comiterea unei

infracțiuni repetate de aceeași categorie, deși o astfel de agravantă, în lista exhaustivă a prevederilor art. 77 Cod penal, nu este expres indicată;

- prima instanță a conchis asupra admiterii acțiunii doar pentru faptul, că inculpatul nu a înaintat careva obiecții, astfel, instanța de judecată a dat dovadă de părtinire implicită față de părțile procesului penal;

- concluzia primei instanțe, precum că inculpatul este de acord cu acțiunea civilă înaintată de părțile vătămate, este una vădit eronată, deoarece nici inculpatul și nici apărătorul nu au recunoscut pretențiile materiale, iar instanța nu le-a examinat conform ordinii procedurii contencioase, ci în mod abstract, fapt ce se demonstrează prin lipsa stabilirii la caz în baza probelor a prejudiciului material real cauzat;

- nu este clar din sentință, ce bunuri au fost restituite părților vătămate și care au fost distruse, în ce stare au fost restituite și valoarea fiecărui bun. Instanța de judecată a operat cu formulări incerte în privința stabilirii cuantumului prejudiciului material, indicând că costul a 20 litri de motorină și un navigator urmează a fi exclus din suma prejudiciului, fără însă a menționa care este costul real al acestor bunuri și în baza cărei estimări, s-a stabilit suma prejudiciului material integral încasat de instanță;

- în mod eronat au fost soluționate pretențiile părților vătămate cu privire la încasarea pagubei morale, deoarece în sentință se indică, că instanța la evaluarea cuantumului prejudiciului moral ia în considerare suferințele fizice ale victimei, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc., însă aceste criterii nu s-au constatat în procesul judiciar și nu au avut careva legătură cauzală între acțiunile ilegale imputate inculpatului și prejudiciul moral presupus cauzat, fapt ce creează dubii rezonabile în privința legalității unei astfel de hotărâri;

- instanța de judecată la admiterea prejudiciului moral contestat, nu a oferit careva considerațiuni explicite și în privința încasării de la inculpat în folosul părților vătămate a sumelor mai mici decât cele solicitate, ceea ce denotă că acțiunea civilă a fost examinată superficial, în baza unor solicitări ce nu au fost întemeiate prin probe.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016, a fost respins ca nefondat apelul declarat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a considerat, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just concluzionând că inculpatul a săvârșit infracțiunile imputate, fapte constatate prin probele acumulate la prezenta cauză penală, ce au fost apreciate în corespundere cu art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, în opinia instanței de apel, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă a inculpatului, prima instanță a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, aplicându-i o pedeapsă corectă, echitabilă și legală, având în vedere caracterul prejudiciabil al infracțiunilor, săvârșind un cumul de infracțiuni, două dintre care sunt mai puțin grave, iar una se referă la categoria celor grave, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui, de persoana inculpatului, care la locul de trai se caracterizează negativ, la evidența

medicului psihiatru și a medicului narcolog nu se află, de lipsa circumstanțelor atenuante și celor agravante.

Prin urmare, instanța de apel a apreciat ca fiind corecte concluziile primei instanțe, ce se referă la reeducarea și corectarea inculpatului, ca fiind posibilă doar cu izolarea lui de societate, stabilindu-i just conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial, pedeapsă definitivă cu închisoare pe un termen de 8 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, învederând și prevederile art. 61 alin. (2) Cod penal.

Ce ține de cele invocate în apel de către apărătorul inculpatului referitor la încasarea daunei morale, instanța de apel a menționat că este întemeiată hotărârea primei instanțe privind încasarea sumei de 10.000 lei pentru Briculschii Gh. și 5.000 lei pentru Briculscaia N., deoarece părțile vătămate au avut mari retrairi sufletești în urma prejudiciului cauzat de către inculpat prin infracțiuni, fiindu-le provocate suferințe psihice.

Privitor la încasarea daunei materiale, instanța de apel a statuat, că părțile vătămate Briculschii Gh. și Briculscaia N., au prezentat probe incontestabile ce au demonstrat că prejudiciul material cauzat constituie suma de 378.502 lei.

Instanța de apel a mai considerat, că deși infracțiunile imputate inculpatului, Roman V., au fost săvârșite la data de 24.12.2015 și 15.02.2016, în privința inculpatului nu poate fi aplicată Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, deoarece nu sunt întrunite condițiile necesare pentru aplicarea actului de amnistie sus-indicat, deoarece cade sub restricțiile prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. k) al aceleiași Legi, adică nu a reparat integral prejudiciul cauzat prin infracțiunile comise.

6. Hotărârile judecătorești sânt atacate cu recurs ordinar de către avocatul Țigănașu Elena în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă neprivativă de libertate.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel a neglijat și nu a motivat nici într-un fel declarațiile părții vătămate, Briculschii Gh., care a solicitat instanței de judecată să-i fie stabilită inculpatului o pedeapsă mai blândă și neprivativă de libertate, pentru ca acesta să poată munci și restitui prejudiciul material, deoarece a recunoscut vina integral și are dorința de a restitui paguba integral;

- hotărârea instanței de apel privind aplicarea pedepsei penale inculpatului Roman V., este ilegală și vine în contradicție cu prevederile art. 6 alin. (1), 14 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, art. 16 al Constituției RM și art. 9 Cod de procedură penală;

- la stabilirea pedepsei prima instanță, cât și cea de apel a menționat despre lipsa circumstanțelor atenuante, dar despre existența circumstanței agravante, și anume - comiterea unei infracțiuni repetate de aceeași categorie, deși o astfel de agravantă, în lista exhaustivă a prevederilor art. 77 Cod penal, nu este expres indicată. Astfel, instanțele au aplicat o pedeapsă luând în considerație circumstanța agravantă deja abrogată prin LP 277-XVI din 18.12.2008;

- instanțele de fond în motivarea hotărârilor sale la stabilirea pedepsei penale față de inculpatul Roman V. nu au reținut următoarele circumstanțe atenuante – recunoașterea totală a vinei, căința sinceră, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, lipsa antecedentelor penale, repararea benevolă a pagubei pricinuite ca o circumstanță atenuantă ce se referă la comportamentul post infracțional al vinovatului, săvârșirea pentru prima oară a unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave;

- o altă circumstanță atenuantă ce nu a fost luată în considerație la individualizarea pedepsei de către instanțele de judecată este - săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate, fără a fi conștientă de efectul lor, prevăzută la art. 76 alin. (1) lit. i) Cod penal. În cazul dat, Roman V. a săvârșit infracțiunile menționate în stare de ebrietate provocată de consumarea involuntară a alcoolului fără a fi conștient de efectul lor, o stare în care a ajuns o persoană independent de voința ei. Instanțele urmau a recunoaște această circumstanță ca atenuantă.

În drept, autorul și-a întemeiat recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat prin care solicită respingerea acestuia ca inadmisibil, deoarece nu au fost stabilite careva circumstanțe atenuante ce ar permite aplicarea față de inculpat a unei pedepse mai blânde, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

8. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției prevăzute în art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialului din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

Din sumarul recursului declarat de către apărătorul inculpatului se constată, că autorul invocă ca temeiuri de casare pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume: *instanța de apel nu s-a pronunțata asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, respectiv s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.* Ca critici de bază a recursului declarat în prezenta cauză, Colegiul reține, că instanțele de fond nu au luat în considerație poziția părților vătămate la stabilirea pedepsei inculpatului, iar la individualizarea acesteia nu s-a ținut cont de prezența la caz, a circumstanțelor atenuante și lipsa circumstanțelor agravante.

Drept urmare, a verificării legalității hotărârilor adoptate de către instanțele de fond prin prisma temeiurilor de recurs invocate de către partea apărării, în opinia Colegiului penal lărgit, instanțele de fond la stabilirea pedepsei inculpatului, Roman V., nu au ținut cont în măsură deplină de prevederile art. 75 Cod penal și au omis constatări în ce privește circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea penală, și

au admis constatări eronate referitor la prezența circumstanței ce agravează răspunderea, fapt ce a dus la stabilirea unei pedepse definitive prea aspre.

În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept de al admite, cu casarea parțială sau totală a hotărârilor atacate, să rejudece cauza și să pronunțe o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Deci, instanța de recurs poate să intervină în soluțiile adoptate de prima instanță și instanța de apel, inclusiv și să le caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, ce au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale.

În susținerea concluziilor sale, Colegiul penal lărgit relevă, dispozițiile art. 61 Cod penal care stipulează că, *pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.*

Totodată, conform prevederilor art. 75 alin. (1) și (2) Cod penal, *persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.*

Prin urmare, instanța de recurs menționează, că în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înlăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis această infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Așadar, învederând și dispozițiile prevăzute în art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală, se atestă că expunerea rechizitoriului trebuie să cuprindă inclusiv informații despre circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea învinuitului. Din rechizitoriul înaintat inculpatului, în prezenta cauză se constată, că circumstanțe atenuante, conform prevederilor art. 76 Cod penal, precum și circumstanțe agravante, din cele prevăzute la art. 77 Cod penal, nu au fost stabilite.

Dreptul de a prezenta probe pentru confirmarea circumstanțelor atenuante și de a cere de la instanță să țină cont la stabilirea pedepsei îl au atât inculpatul, cât și apărătorul său (art. 66 și art. 68 alin. (2) Cod de procedură penală).

Respectiv, la adoptarea sentinței, instanța de judecată trebuie să soluționeze chestiunea dacă există circumstanțe care atenuează răspunderea inculpatului și care anume, iar în partea descriptivă a sentinței de condamnare să le indice și să se pronunțe asupra efectelor lor (art. 385 alin. (1) pct. 6) și art. 394 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală).

În același timp, la stabilirea pedepsei, instanțele judecătorești pot recunoaște ca agravante numai acele circumstanțe ce au fost stabilite de organele de urmărire penală, respectiv au fost indicate în rechizitoriu (art. 296 alin. (2) Cod de procedură penală) și numai dacă au fost susținute de acuzatorul de stat în dezbaterile judiciare.

Din conținutul sentinței, ce a fost menținută prin decizia instanței de apel, se atestă că la capitolul stabilirii pedepsei, prima instanță a ținut cont că în cauza supusă judecării circumstanțe atenuante, prevăzute la art. 76 Cod penal, nu au fost constatate, iar ca circumstanță agravantă, conform art. 77 Cod penal, a fost reținută - comiterea unei infracțiuni repetate de aceeași categorie, ceea ce în cumul cu alte împrejurări luate în considerație de către prima instanță a fost stabilit inculpatului pentru fiecare infracțiune săvârșită, pedeapsa cu închisoare mai aproape de limitele maxime prevăzute de sancțiunile normelor penale imputate, respectiv după cum urmează: pentru infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal - 3 ani închisoare (sancțiunea acestei norme prevăzând pedeapsă cu închisoare până la 4 ani); pentru infracțiunea prevăzută de art. 192¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, - 4 ani închisoare (sancțiunea acestei norme prevăzând pedeapsă cu închisoare de la 3 la 5 ani); pentru infracțiunea prevăzută de art. 197 alin. (2) lit. a) Cod penal, - 4 ani închisoare (sancțiunea acestei norme prevăzând pedeapsă cu închisoare de până la 6 ani).

Însă, verificând lucrările dosarului, Colegiul penal lărgit constată, că în cadrul judecării cauzei în prima instanță, cât și în instanța de apel inculpatul în principiu a recunoscut comiterea infracțiunilor imputate, căindu-se sincer de cele săvârșite, ceea ce potrivit art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, poate fi apreciat ca circumstanță atenuantă. De asemenea, urmează a se ține cont de acel fapt, că inculpatul pe episodul sustragerii pe ascuns a bunurilor de la partea vătămată Gîncu V. a restituit integral prejudiciul material și moral, fiind iertat de către ultimul pentru cele săvârșite, iar partea vătămată Briculschii Gh. a opinat pentru aplicarea inculpatului a unei pedepse mai blânde, neprivative de libertate, pentru ca acesta să dispună de posibilitatea de a munci și a-i restitui prejudiciul cauzat. Totodată, instanța de recurs evidențiază acel fapt, că circumstanța agravantă reținută de către prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului, Roman V., nu este prevăzută exhaustiv de norma art. 77 Cod penal, din care motiv aceasta va fi exclusă și nu va avea efect juridic la individualizarea pedepsei.

Cât privește alegațiile apărătorului, precum că urmează a fi reținute ca circumstanțe atenuante faptul reparării benevole a pagubei pricinuite și săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, în viziunea Colegiului acestea sunt neîntemeiate, deoarece în speța dată inculpatul a comis mai multe infracțiuni și anume două mai puțin grave și o infracțiune ce se clasifică ca gravă, adică cea prevăzută de art. 197 alin. (2) Cod penal. În același timp, fiind cauzate

daune mai multor părți vătămate, însă inculpatul a restituit prejudiciul doar părții vătămate Gîncu V., în sumă de 5.000 lei, iar părților vătămate Briculschii Gh. și Briculscaia N. prejudiciul nu a fost restituit, constituind o sumă considerabilă – 378.502 lei, în comparație cu cea restituită primei părți vătămate, ceea ce nu poate fi considerat în deplină măsură ca un fapt de înlăturare a urmărilor prejudiciabile în urma infracțiunilor săvârșite.

La fel, instanța de recurs va respinge argumentul părții apărării de a aprecia ca o circumstanță atenuantă starea de ebrietate alcoolică în care era inculpatul la momentul săvârșirii infracțiunilor, fiind provocată de consumarea involuntară a alcoolului fără a fi conștient de efectul lor și ca o stare în care a ajuns o persoană independent de voința ei. La această invocare, Colegiul menționează, că în speță s-a constatat din declarațiile inculpatului, că acesta a ajuns în stare de ebrietate, în urma unei petreceri, vizitând mai multe localuri (baruri). Astfel, starea de ebrietate în care a ajuns inculpatul, nu se datorează unei impuneri involuntare sau forțate, adică nu s-a constatat un amestec în voința făptuitorului în provocarea ei, nefiind constrâns fizic sau psihic de a consuma băuturi alcoolice, respectiv inculpatul a fost liber de a-și dirija acțiunile, din care motiv nu poate fi considerată ca o circumstanță atenuantă.

De remarcat, la caz este și faptul, că inculpatul nu are antecedente penale și nu se află la evidența medicului narcolog și psihiatru.

Ținând cont de cele expuse mai sus, și datorită faptului că la caz este prezentă circumstanța atenuantă recunoașterea vinei și căința sinceră, lipsind careva circumstanțe agravante, respectiv potrivit art. 78 alin. (1) Cod penal, efectele circumstanțelor atenuante permit de a reduce pedepsele stabilite inculpatului pentru infracțiunile săvârșite mai aproape de minimul pedepsei cu închisoare prevăzut de sancțiunile infracțiunilor imputate.

În același rând, instanța de recurs relevă la caz și acel fapt că inculpatul a comis un concurs de infracțiuni, astfel urmând a fi aplicate și prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, unde este stipulat, că *dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate, dar pe un termen nu mai mare de 25 de ani de închisoare.*

Pe cale de consecință, pedeapsa definitivă stabilită pe un termen de 8 ani închisoare și menținută inculpatului de către instanțele de fond, prin prisma art. 84 alin. (1) Cod penal, este prea aspră, luând în considerație că inculpatul are o vârstă tânără, iar la adoptarea hotărârilor judecătorești nu s-a ținut cont de prezența circumstanțelor și împrejurărilor ce atenuază pedeapsa, de dispozițiile Părții generale a prezentului cod și anume art. 75 Cod penal, nefiind individualizată întru totul corect, fiind necesar de a interveni în hotărârile judecătorești adoptate pentru a aplica o pedeapsă echitabilă lui Roman V. în raport cu faptele comise.

După efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilirea duratei și quantumului pedepsei, în cazul stabilirii închisorii, se continuă operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin

numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii, dacă pedeapsa stabilită inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori sub condiția personalității acestuia de a se corecta și reeduca poate fi trasă concluzia că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe un termen de probă, de încercare.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.*

Reieșind din norma penală menționată mai sus, ca condiție expresă prevăzută este concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În această ordine de idei, Colegiul penal consideră, că în cauza supusă judecării rezidă aspecte ce privesc personalitatea inculpatului, ce nu permit instanței să concluzioneze că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită și anume învederând caracteristica negativă, potrivit căreia ultimul nu este încadrat în câmpul muncii, nu participă la viața obștească la locul de trai, săvârșind și încălcări ale ordinii publice. Mai mult ca atât, inculpatul anterior, potrivit cazierului judiciar (f.d. 99 v. 2), în anul 2013 a fost condamnat pentru comiterea unei infracțiuni, fiindu-i aplicată pedeapsă cu amendă, pe care a executat-o, ceea ce denotă că pedepsele neprivative în cazul inculpatului Roman V., nu-și produc un efect decisiv pentru ca ultimul să se convingă de necesitatea respectării bunei conduite în societate.

În atare împrejurări Colegiului penal conchide, de a aplica inculpatului pedeapsa cu executare reală în închisoare, încât acesta să se convingă despre necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Generalizând cele expuse, instanța de recurs consideră oportun de a corecta eroarea comisă de instanțele de fond, fără a agrava situația condamnatului, rejudecând cauza în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către avocatul Țigănașu Elena în numele inculpatului, se casează decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016 și sentința Judecătoriei Anenii Noi din 22 octombrie 2016 în cauza penală privindu-l pe **Roman Victor Xxxxxx**, în partea stabilirii pedepsei, rejudecă cauza și pronunță în această parte o hotărâre nouă, după cum urmează:

Roman Victor Xxxxxx se consideră condamnat în baza:

- art. 197 alin. (2) lit. a) Cod penal, la 3 (trei) ani 6 (șase) luni închisoare;
- art. 192¹ alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 (trei) ani 6 (șase) luni închisoare;
- art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 1 (unu) an închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial de pedepse, a-i stabili pedeapsă definitivă lui Roman Victor, 5 (cinci) ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, celelalte dispoziții ale hotărârilor judecătorești atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 02 mai 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion